

The Netherlands' Olympic Plan 2028, already dubbed the Dutch Approach in international circles, seeks to use the power of sports and the hosting of the 2028 Summer Olympics, at present a dot on the horizon, to increase the quality of life in the Netherlands. The plan is unique because of the exceedingly long run-up period, the aim being to book maximum results before as well as after hopefully securing the bid to organize the Olympic Games in 2028. This strategy in stages distributed over the years creates opportunities to find the best means of physically accommodating the Games, to hitch these means to other tasks and to engage in dialogue on these issues. Design plays a crucial role in all of this, a role that changes with each set of circumstances. This extra edition in the 'Design and Politics' series describes the different ways in which design figures in shaping the Olympic Plan's ambition to house the 2028 Summer Olympics. Design proves to be a factor at every turn in unifying interests, looking for advantages, inspiring and bringing together the various players and setting up a dialogue, while taking account of uncertain future developments and the dynamics of the Dutch political arena.

Het Nederlandse Olympisch Plan 2028, in het buitenland nu al de 'Dutch Approach' genoemd, heeft als ambitie om met de kracht van sport en met de organisatie van de Olympische Spelen als stip op de horizon Nederland een kwaliteitsimpuls te geven. Het plan is uniek vanwege de zeer lange aanloopperiode, waarbij niet alleen achteraf, maar juist voorafgaand aan het eventueel organiseren van de Olympische Spelen in 2028 zoveel mogelijk resultaten worden geboekt.

De in de tijd gefaseerde aanpak schept kansen voor een zoekproces naar de meest optimale ruimtelijke inpassing van de Olympische Spelen, naar meekoppeling met andere opgaven en het organiseren van een dialoog over deze vragen. Ontwerp speelt hierbij een cruciale, en in verschillende situaties steeds andere rol. Deze extra publicatie in de serie Design and Politics laat verschillende manieren zien waarop ontwerp een rol speelt in het vormgeven van de ruimtelijke ambitie van het Olympisch Plan 2028. Steeds blijkt ontwerp bij te dragen aan het verbinden van belangen, het zoeken naar meerwaarde, het inspireren en bij elkaar brengen van verschillende partijen en het entameren van een dialoog, rekening houdend met onzekere toekomstige ontwikkelingen en een dynamisch politiek krachtenveld.

Olympisch ontwerpen Designing Olympics

Design and Politics Xtra #1

Design and Politics Xtra #1
010

9 789064 507489

010

Meeting You, World

Meeting You, World

Natuurlijk wilde Craig McLatchey, hoofdadviser van Rio de Janeiro's winnende Olympische bid en voormalig secretaris-generaal van de Spelen in Sydney, graag meedoen in ons team¹ voor het ontwerp van de Olympische Hoofdstructuur. De gedachte dat een klein, rijk, Europees land als Nederland zich zo vroeg buigt over de vraag 'welke ruimtelijke maatregelen zijn er nodig om in 2028 de Olympische Spelen in Nederland te kunnen organiseren' vond hij opmerkelijk, uiteindelijk toch heel logisch, en daarom interessant. De tijd dat alleen grote steden, in landen met grote economieën, de Spelen organiseren, komt ten einde. Ze zijn simpelweg op. In de toekomst zullen het vooral (grondstofrijke) 'emerging economies' zijn die een bieding doen. Het IOC zal juist daarom geïnteresseerd zijn in de Nederlandse voorbereidingen: het verbreedt het speelveld en stelt nieuwe vragen. Niet alleen aan Nederland, maar ook aan het IOC.

Toen we in 2010 met de OHS begonnen was er nog 18 jaar te gaan. 18 jaar is lang. In 1992, het jaar van de Bijlmerramp, het geboortjaar van Neymar, hadden we nog nauwelijks mobiele telefoons, en gebruikte minder dan 1 promille van de wereldbevolking internet. Het is duidelijk dat de Spelen van 2028 heel andere Spelen kunnen zijn dan die van Beijing. Ook het IOC worstelt met vragen over de impact van media op hun verdienmodel, of de maatschappelijke verantwoording van de grote investeringen die met Spelen gepaard gaan. 1992 is ook het jaar waarin werd besloten een eerste milieueffectrapportage te doen voor de A4 Midden-Delfland. De A4 Midden-Delfland is een extreem voorbeeld van de lange doorlooptijden die gelden in Nederland voor zware infrastructuur. Hoe-

Craig McLatchey, the main advisor behind Rio de Janeiro's winning Olympic bid and former Secretary General to the Sydney Games, was naturally pleased to be on our team¹ for the design of the Olympic Main Structure. The idea that a small, prosperous European country like the Netherlands was already tackling the question of what spatial measures would be required to hold the 2028 Olympics on its own soil struck him as odd, but after all quite logical and therefore interesting.

The days when only big cities in countries with big economies can hold the Games are numbered. In the future it will be mineral resource-based emerging economies that do most of the bidding. The IOC will therefore be interested in the Dutch preparations. The Dutch approach widens the scope of action and formulates new questions – not only for the Netherlands but also for the IOC.

When we started on the Olympic Main Structure (*Olympische Hoofdstructuur* or OHS) in 2010 there were still eighteen years to go. Eighteen years is a long time. In 1992, the year of the Bijlmer Disaster and the year football star Neymar was born, mobile phones were still a rarity in the Netherlands and less than one per cent of the world population had access to the Internet. It is clear that the Olympics of 2028 will be vastly different from those of Beijing. The IOC is also wrestling with questions on the impact of the media on their business model, and of the social justification for the huge investments involved in the Games.

1992 was also the year in which the decision was taken to make an initial environmental impact report for the A4 motorway extension through Midden-Delfland. A4 Midden-Delfland is an extreme example

of the long procedural times for heavy infrastructure plans in the Netherlands. In principle all infrastructure projects until 2023 are covered by the Multi-Year Programme for Infrastructure, Spatial Planning and Transport (*Meerjarenprogramma Infrastructuur, Ruimte en Transport*, MIRT) and the main points still to be settled concern the exact routing and implementation. However, the Olympic timetable (decision on bid in 2016, bid book in 2018, adjudication in 2021 and Games in 2028) makes no real allowance, regarding the construction of infrastructure, for the long time-span involved in decision-making, preparation and implementation in a highly-developed, densely built-up and democratic country like the Netherlands.

That may look a problem but it could also be seen as an opportunity. The tight timetable of the Olympic Games compels planning to deadlines. It opens up the possibility of giving focus and direction to spatial planning policy.

The Mindset: three concepts

The Olympic Main Structure, the spatial measures necessary for holding the Olympic Games in the Netherlands in 2028, considers three different angles. Firstly, there is the purely technical angle: how can we satisfy the knock-out criteria which the IOC will use for awarding the Games? Secondly, there is the qualitative (ambition) angle: how can we bring the Netherlands up to an 'Olympic level' by boosting the local uniqueness and thereby creating widespread support and a proposal for the Games? The third angle relates to opportunity, as a catalyst or generator: how can the Olympic Main Structure contribute to the spatial (and social and economic) development of the Netherlands, and can a spatial legacy result from this? It is evident that, to stand a chance of success, the OHS must cover all three angles; without balance, the project is not only prospectless but pointless. The Technical–Quality–Opportunity triangle was thus the first concept we introduced in the Mindset, the result of the initial phase of the OHS.

wel in beginsel alle infrastructuur tot 2023 nu al in het Meerjarenprogramma Infrastructuur, Ruimte en Transport (MIRT) zit, en er vooral keuzes te maken zijn in exacte tracering en wijze van uitvoering, zijn de Olympische termijnen (beslissing over het bid in 2016, bidboek in 2018, toewijzing in 2021, Spelen in 2028) voor wat betreft de aanleg van infrastructuur niet echt voorbereid op de besluitvormings- en uitvoeringstijd die nodig is in een hoogontwikkeld, dichtbebouwd en democratisch land als Nederland. Dat kan als een probleem worden gezien, maar ook als een kans. Het strakke tijdschema van de Spelen maakt '[planne(n)] met een deadline' (de ondertitel die we ons project meegaven) noodzakelijk. Het biedt de mogelijkheid om het ruimtelijkeorderingsbeleid focus en richting te geven.

De Mindset: drie concepten

De Olympische Hoofdstructuur, de ruimtelijke maatregelen die nodig zijn om in 2028 de Olympische Spelen in Nederland te kunnen organiseren, heeft zo drie verschillende invalrichtingen. Allereerst is er de louter technische: hoe te voldoen aan de (knock-out)criteria die het IOC bij de toewijzing zal stellen? Daarnaast is er een kwalitatieve (ambitie): hoe Nederland op 'Olympisch niveau' te brengen door het versterken van het lokale en zo draagvlak, en een propositie, voor de Spelen te creëren? De derde invalrichting komt vanuit de opportuniteit (katalysator/vliegwiel): hoe kan de Olympische Hoofdstructuur bijdragen aan de ruimtelijke (en maatschappelijke > gezondheid/sport?) ontwikkeling van Nederland, en kan er ook ruimtelijk 'legacy' (nalatenschap) ontstaan? Het is evident dat, om uiteindelijk succesvol te zijn, elk van de drie invalrichtingen een plek moet krijgen in de OHS: zonder balans is het project niet alleen kansloos, maar ook zinloos. De driehoek Techniek-Kwaliteit-Opportuniteit werd zo het eerste concept dat we introduceerden in de 'Mindset', het resultaat van een eerste fase.

Het volgende concept was het onderscheid tussen IOC-Spelen en 'Agency'-Spelen. Om zicht te krijgen op Spelen die ideaal passen bij Nederland en voor-sorteren op mogelijke veranderingen binnen het IOC is er een tweede lijn te ontwikkelen, die van 'Agency'. Zoals een agent iets of iemand is waardoor of door wie anderen worden gestimuleerd of geëngageerd, zo zijn de Agency-Spelen primair het voertuig van andere processen, gedreven vanuit de agenda van zowel Nederland, als van het IOC. Deze processen zijn bijvoorbeeld: het zoeken naar flexibiliteit, tijdelijkheid en de kleine schaal, het betrekken van de hele Nederlandse bevolking en het bedrijfsleven, grote transitie op mondiaal niveau en veranderingen van de Olympische Spelen zelf. Op welke manier kunnen de Olympische Spelen van 2028 in Nederland deze processen stimuleren? En ook: op welke manieren kunnen juist de Spelen in Nederland bijdragen aan de veranderingsprocessen binnen het IOC?

Tot slot was er de 'routekaart'. Het is voorbarig nu een concreet ontwerp, een blauwdruk, te maken voor de Spelen van 2028. Eerder gaat het om het inzichtelijk maken welke keuzes binnen de OHS op welk moment noodzakelijk zijn, om enkel op die momenten de keuzes ook daadwerkelijk te maken. Op die wijze kunnen de beide sporen, die van IOC-Spelen en van Agency-Spelen, elkaar zo lang mogelijk versterken, en bestaat de grootste kans dat de legacy maximaal is, zonder het risico te lopen dat eindpunt uit het oog te verliezen. In een routekaart zullen de twee sporen uiteindelijk naar elkaar toe groeien. Tegelijkertijd kan een dialoog met het IOC en de sportfederaties (de zogenaamde 'Olympic Family') worden opgestart. Zo geeft de 'Mindset' aan wat de centrale opgave is: inzicht krijgen in de wijze waarop de verschillende invalrichtingen van de OHS in tijd en ruimte samen kunnen komen, en vervolgens een actieve en internationaal georiënteerde 'beweging' organiseren waarmee de kansen voor agency (en zo voor inno-

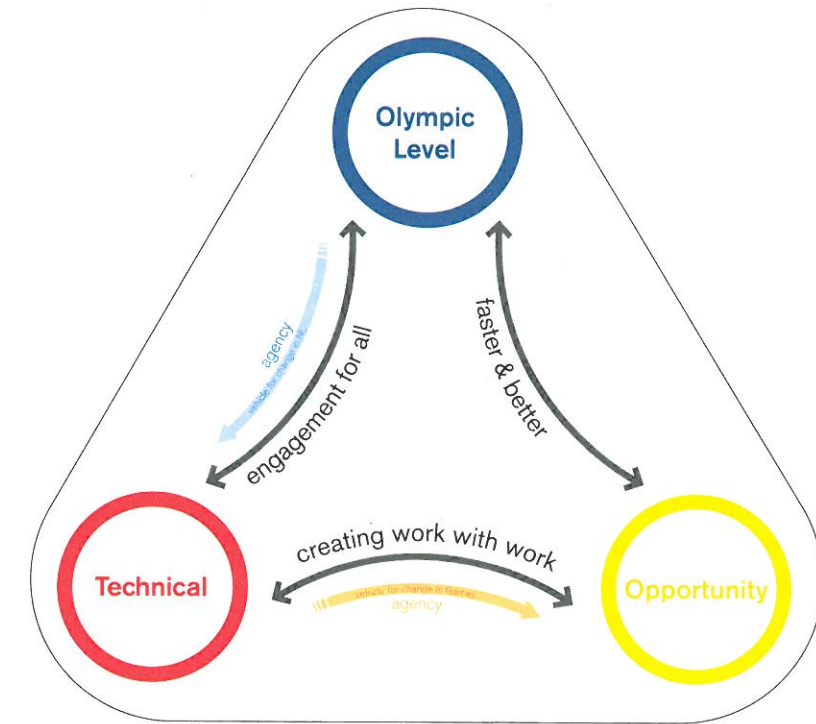
The next concept was a distinction between IOC Games and what we called 'Agency Games'. To get an idea of the kind of Olympic Games that would ideally suit the Netherlands and to prioritize our activities in relation to possible trends within the IOC, a second line may be developed, that of 'Agency'. Just as an agent is something or someone by which others are stimulated or engaged, the Agency Games are primarily the vehicle of other processes, driven by the agendas of both the Netherlands and the IOC. These processes are, for example, seeking flexibility, temporariness and smallness of scale, involving the entire Dutch population and business community, major shifts at global level and changes in the Olympic Games themselves. In what way can the 2028 Olympic Games stimulate these processes? And in what ways can the Games in the Netherlands, rather than elsewhere, contribute to change processes within the IOC?

The last concept was the 'road map'. It is premature to make a concrete design or blueprint now for the Olympics of 2028. It is more appropriate to make it clear what decisions are necessary within the OHS, at which moments of time, in order to actually make those decisions at those moments. In this way the two lines, that of the IOC Games and the Agency Games, can support each other for as long as possible, with a maximum chance of legacy, and without running the risk of losing sight of the goal. In a road map, the two tracks will eventually grow towards each other. At the same time, a dialogue can be started with the IOC and the sports federations (the Olympic Family).

The Mindset thus formulates the principal task of the OHS: gaining an insight into the way the different angles of the OHS can come together in time and space, and then organizing an active, internationally-oriented 'movement' by which the opportunities for agency (and hence for innovation) can be exploited, thus achieving a better mutual fit between the Netherlands and the Olympic Games.

Olympic Level & unique selling points

- Top sport
- Amateur sport
- Social
- Welfare
- Economy
- Spatial
- Events
- Media attention
- Water
- Meeting you
- Smart Games

Olympic knockouts:

- 40 minutes' travel time for Olympic Family
- Sustainability
- Visitor accessibility
- Olympic Village
- Security
- IOC standard for venues
- Hotel capacity for accredited guests
- Hotel capacity for Olympic Family
- 12 minutes' travel time for Olympic Family
- Olympic lanes

Large planning briefs:

- The major projects
- Zuidas
- OV SAAL / RAAM
- Zaan-IJ
- Stadshavens
- A12 zone
- Schiphol 2.0
- Hague Triangle
- ...
- Thematic projects
- Landscape
- Delta programme
- Infrastructure programme
- Randstad transport and governance
- Population decline
- Neighbourhood renewal
- Greenports

De driehoek Techniek-Opportunititeit-Olympisch niveau. Technical-Opportunity-Olympic Level triangle.

vatie) verzilverd kunnen worden en zo Nederland en de Spelen beter bij elkaar te laten passen.

Positiespel: de ontwerpagenda

In de tweede fase, 'Positiespel', werd daarmee een stap gemaakt door het complexe speelveld met de veelheid aan betrokkenen verder te verkennen. Per invalshoek werd een aantal deelprojecten geformuleerd die met stakeholders, experts en ontwerpers (totaal meer dan 300 personen) uitgewerkt werden, in workshops, ontwerpstudies en evenementen.

Veel van de concreet ruimtelijke opgaven werden in eerste instantie bestudeerd vanuit de invalshoek 'opportuniteit'. Het project Sportlandkaart toonde aan dat de over het hele land verspreide voorzieningen, accommodaties en trainingsfaciliteiten weliswaar een goede basis bieden voor het organiseren van de Spelen, maar dat de zogenaamde 'Big Five' (het atletiekstadion, het grote basketbalstadion, het zwembad, het Olympisch dorp en het mediacentrum) allemaal nog gebouwd moeten worden. Deze analyse maakte het mogelijk de opgave 'waar zit het zwaartepunt van de Spelen' te combineren met de grote ruimtelijke opgaven in Nederland: er was immers nog veel vrijheid om tot een optimale koppeling te komen en zo 'werk met werk' te maken. De ontwerpessies toonden echter aan dat die koppeling niet bij voorbaat eenvoudig is. De maat van de Spelen past moeilijk bij de maat van Nederland: Nederland is ruimtelijk en organisatorisch te kleinschalig en te gefragmenteerd. Gebiedsontwikkelingen in Nederland hebben een veel kleinere korrel dan nu gemeengoed is voor de Spelen.

Deze analyses brachten eigenlijk meteen een aloude dilemma in de Nederlandse ruimtelijke ordening naar voren: bundeling versus spreiding. Moet de grote schaal van de Spelen leiden tot een groots, meeslepend 'plan', waaraan vooralsnog de overige ruimtelijke en infrastructurele ontwikkeling van

Positional game: the design agenda

In the second phase, 'Positional Game', a step was thereby taken in exploring the complex field of action and the multiplicity of involved parties. A number of part-projects were formulated, classified by angle, and these were elaborated together with stakeholders, experts and designers (more than 300 people in all) in workshops, design studies and events.

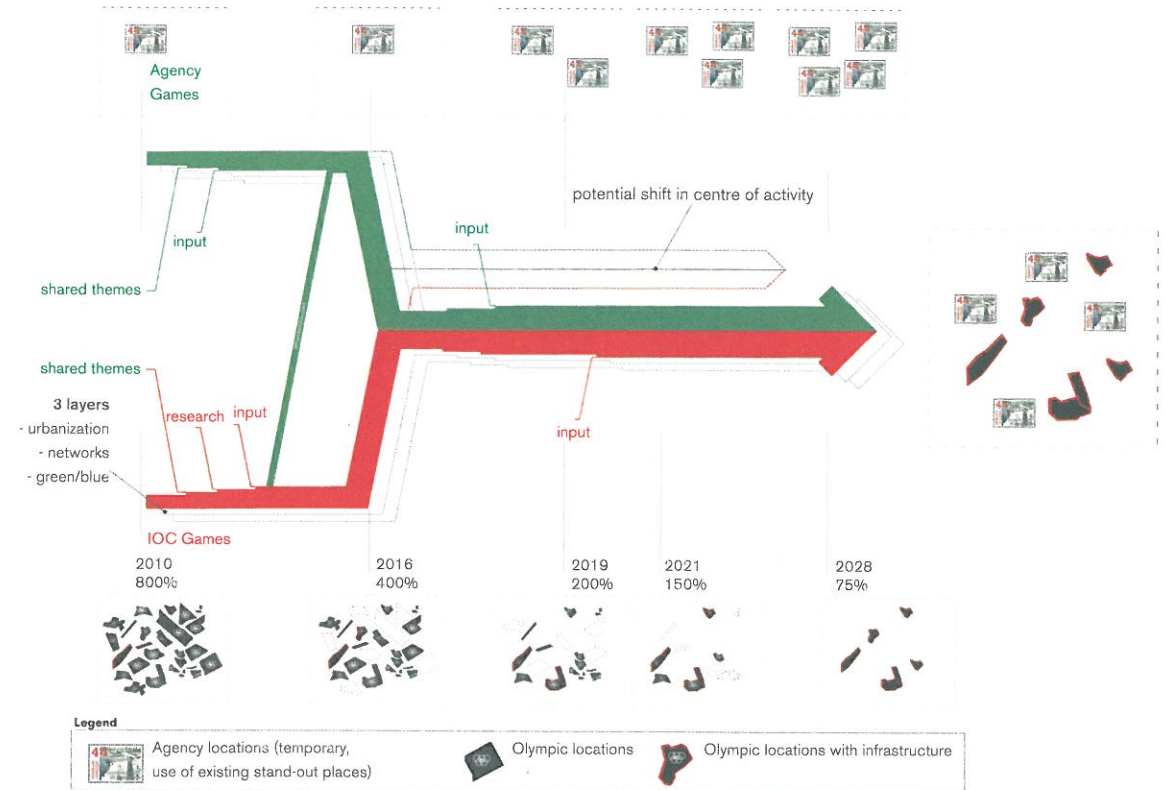
Many of the concrete spatial questions were initially studied from the angle of 'opportunity'. The Sportlandkaart (Sports Topographical Map) project demonstrated that the nationally dispersed amenities, venues and training facilities might well provide a good basis for organizing the Games, but that the Big Five (the Athletics Stadium, the Basketball Centre, the Swimming Centre, the Olympic Village and the Media Centre) still needed to be built. This analysis made it possible to combine the task of establishing the 'centre of gravity' of the Games with the main spatial planning tasks facing the Netherlands: there was, after all, still sufficient freedom available to arrive at an optimum link between the two, and thus to create 'work with work'.

The design sessions demonstrated, however, that this link is not a simple *prima facie* one. The scale of the Games is hard to reconcile with the scale of the Netherlands; the country is spatially and organizationally too small-scaled and too fragmented. Area developments in the Netherlands have a much finer grain than is now normal for the Olympics.

These analyses, in fact, immediately highlighted a long-existing dilemma in Dutch spatial planning: concentration versus dispersal. Must the scale of the Games lead to a huge, compelling 'plan' to which other spatial and infrastructural development of the Netherlands is subordinate? Or must we develop a strategy on which existing local developments can hitch a ride?

Support and innovation

The Olympic Plan, we increasingly realized,

De routekaart: na verloop van tijd zullen de twee sporen, de 'Agency-Spelen' en de 'IOC-Spelen', samenkomen. De toekomst zal uitwijzen hoe de balans tussen de twee ligt. In de periode daarvoor zijn er al uitwisselingen tussen de beide sporen, en zullen er op onderdelen harde beslismomenten ontstaan: "om beide sporen nog open te houden. moet nu met project [x] begonnen worden". Road map. The two lines, the IOC Games and the Agency Games, will eventually merge. The future will reveal what balance between them results. Interactions between the two tracks occur in the intervening period, sometimes resulting in moments for hard decisions ('to keep both tracks open, we shall have to start project X now').

Nederland ondergeschikt is gemaakt? Of moet een strategie ontwikkeld worden waarop meegelift kan worden door bestaande, lokale ontwikkelingen?

Draagvlak en innovatie

Het Olympisch Plan, zo realiseerden we ons steeds meer, vormt een mooie manier om met deze spanning om te gaan, maar kan moeilijk zijn vanuit het planningsperspectief, waar de tijdsdimensie immers groter is. De ontwerpessies toonden echter aan dat een veelheid aan goed functionerende ruimtelijke configuraties nu al mogelijk is in de Randstad. Vanuit het concept van de routekaart is het dus heel goed denkbaar dat nu niet besloten wordt voor een plan, maar dat locaties (en configuraties) afvallen omdat ze niet meer passen bij de dan geldende inzichten wanneer keuzemomenten zich aandienen. Zo kan vooralsnog in de breedte gewerkt worden aan het op 'Olympisch niveau' (kwalitatieve ambitie) brengen van heel Nederland, en aan het 'passend' krijgen van de Spelen; aan engagement en aan innovatie.

In de workshops en de ontwerpende onderzoeken die we organiseerden vanuit de invalshoek 'Olympisch niveau' stond niet de verdeling van ruimtelijk programma over Nederland, maar juist de kansen voor heel Nederland, en het gezamenlijke verhaal achter 'onze' Spelen centraal. Hier vallen, ook al op korte termijn, de meeste generatieve effecten, de meeste 'spin-off', van de OHS te verwachten. Op lokaal niveau studeerden we bijvoorbeeld op 'Olympische wijken', waar sport en het Olympisch gedachtegoed gebruikt worden om de sociale structuur te versterken en gezondheidsvraagstukken op te pakken. De 'Olympische wijk' kan een label worden, dat zelfs commercieel interessant is. In Londen 2012, maar ook bijvoorbeeld voor het WK in Qatar, zien we steeds meer ontwikkelingen van tijdelijke accommodaties, die na het evenement afgebroken en zelfs verscheept worden. De 'slimme Spelen', die Nederland vanwege haar kleinschalig-

is a good way to deal with this tension, but it can present difficulties from a planning perspective, for which the temporal dimension is after all larger. The design sessions showed that a multiplicity of well-functioning spatial configurations is possible in the Randstad even now. From the standpoint of the road map concept it is thus quite plausible that we do not opt for a plan now, but that locations (and configurations) fall by the wayside because they no longer fit the current understanding when moments of decision arrive. Work could better proceed in breadth, on bringing the whole of the Netherlands up to 'Olympic level' (qualitative ambition) and on modifying the Games to 'fit' – on engagement and on innovation.

In the workshops and design-oriented studies that we organized from the angle of 'Olympic level', we concentrated not on the allocation of spatial functions over the Netherlands but on the spin-off for the country as a whole and on the joint narrative behind 'our' Olympic Games. It is here that the most generative effects of the OHS are to be expected, even in the short term. At the local level, for instance, we studied 'Olympic Districts' where sports and the Olympic ideals can be used to reinforce the social structure and to tackle health issues. The Olympic District could even prove to be a label of commercial value.

We also see more and more developments of temporary venues – for the 2012 London Olympics, and also for example for the World Cup in Qatar – which can be dismantled after the event or even transported for use elsewhere. The 'smart Games' that the Netherlands would have to organize on account of its small scale would necessarily push this development to new frontiers. Starting the development of temporary concepts now, in the context of the OHS, would generate spin-offs for commerce and for Dutch Design.

The Agency track of the OHS thus presents a framework for innovation. Developments that are ongoing anyway in the areas of media, temporariness, technology

Mogelijke ruimtelijke configuraties in en rond Amsterdam. In de figuur is te zien dat er op dit moment voldoende ruimte is voor de plaatsing van Olympisch programma. Possible spatial configurations in and around Amsterdam. The figure shows that there is currently space enough for Olympic functions.

heid moet organiseren, zullen noodzakelijkerwijs de overtreffende trap van deze ontwikkeling zijn. Door nu te beginnen met het ontwikkelen van tijdelijke concepten in het kader van de OHS ontstaan er kansen voor het bedrijfsleven, en voor 'Dutch Design'.

Het agency-spoor van de OHS biedt zo een kader voor innovatie. Ontwikkelingen op het gebied van media, tijdelijkheid, technologie en water zijn sowieso gaande en kunnen in dit grotere kader gezet en, waar mogelijk, afgestemd worden. En daarbij, zo leerden wij tijdens het werken aan de OHS, is het voor het benutten van de maximale energie en het denken op het juiste schaalniveau goed om nog niet te vroeg te concreet te worden over locaties.

In Rotterdam studeert men op drijvende Olympische locaties in de havens. In Amsterdam bestaat het private, logistiek onmogelijke, plan 'Floating Games'. In Almere werkt de stichting 'Floating Life' aan drijvende woonwijken die zouden kunnen dienen als Olympisch dorp. In een gezamenlijke workshop in het kader van de OHS kwamen alle drie tot de conclusie dat ze nu te veel gericht waren op de eigen propositie, en ze elkaar als concurrenten zagen, terwijl juist gewerkt zou moeten worden aan vraagstukken als regelgeving, productietechnieken, afzetbaarheid en verscheepbaarheid, los van de plek. Als vanuit de OHS gecoördineerd aan dit soort vraagstukken wordt gewerkt, neemt niet alleen de haalbaarheid voor de Spelen in Nederland toe, maar ontstaat er al vroeg een legacy in de vorm van een nieuwe industrie met toepassingsmogelijkheden in 's werelds deltagebieden.

Verdienmodellen

De legacy van het Olympisch Plan, zo leerde het ontwerpen aan de OHS, zit hem slechts ten dele in de concrete ruimtelijke opgaven, in het 'werk met werk' maken. Het nu al koppelen van opgaven kan, vanwege de ongelijkvormigheid van de ruimtelijke

and water and may be placed in this wider framework and as far as possible aligned to it.

While we were working on the OHS, moreover, we learned that being too specific about locations at too early a stage impedes expending the maximum possible energy and thinking at the right scale.

In Rotterdam, for instance, a team looked into the idea of floating Olympic venues in the harbour. In Amsterdam, the private, logistically impossible 'Floating Games' was considered. In Almere, the 'Floating Life' foundation worked on floating residential estates which could double as an Olympic Village.

In a joint workshop within the framework of the OHS, all these three teams came to the conclusion that they were now too sharply focused on their own proposals and saw one another as competitors, while they actually should be working on such issues as regulations, production techniques, saleability and transportability, irrespective of location. If they were to work on questions of this kind under the umbrella of the OHS, it would not only enhance the feasibility of holding the Olympic Games in the Netherlands but a legacy would spin off at an early stage in the form of a new industry with potential applications in river deltas all over the world.

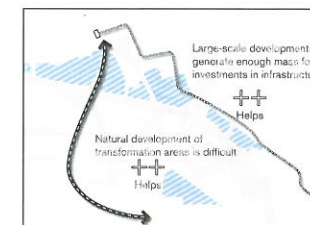
Business Models

The potential legacy of the Olympic Plan, as we learned from our design efforts on the OHS, lay only to a limited extent in concrete spatial operations, in creating 'work with work'. Linking concrete projects together at this stage would have disadvantages and elements of inefficiency because of the dissonance between spatial development in the Randstad and development for the Olympic Games. The longer decisions about Olympic locations (which after all must mesh with the existing infrastructure and existing developments) can be postponed, the greater the prospect of a positive net spatial legacy.

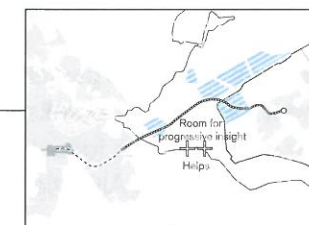
The real legacy will result mainly from joining forces to make the Olympic Games

Spatial brief	Olympic programme	++ (Fully related)			+ (Partially related)			0 (Not related)			++ (Full mutual benefits)			+ (Partial mutual benefits)			0 (No benefits)		
		++	+	0	++	+	0	++	+	0	++	+	0	++	+	0			
The major projects																			
Zuidas (Amsterdam)		●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	
OV SAAL / RAAM (Schiphol – Amsterdam – Almere) / North Randstad infrastructure improvement projects		●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	
Zaan-IJ (Amsterdam)		●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	
Stadshavens (Rotterdam)		●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	
A12 zone (Utrecht)		●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	
Schiphol 2.0		●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	
Hague Triangle (The Hague)		●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	
...																			
Thematic projects																			
Landscapes		●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	
Delta programme		●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	
Infrastructure programme		●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	
Randstad transport and governance		●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	
Population decline++		●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	
Neighbourhood renewal ++		●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	
Greenports		●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	
...																			

(++) considerable overlap with Olympic Ambitions

Organic Zaan-IJ won't work
It is difficult for the Zaan-IJ transitional area to transform naturally and organically. The opportunity to develop it in one big go aided by Olympic functions, gives critical mass to lay out serious new infrastructure.

IJmeer line: investing gives flexibility
The line can accommodate the Olympic programme at different places. There is sufficient space and air: it makes one flexible in accommodating new insights. It is the only place in the Netherlands where such space still exists, both physically and in planning terms.

Criteria of two examples explained

Overzicht van de invalsrichting 'opportuniteit', de koppeling tussen de ruimtelijke opgaven en het Olympisch programma.

Overview of the 'opportunity' angle, the link between spatial projects and questions and the Olympic programme.

ontwikkeling van de Randstad en die van de Spelen, leiden tot nadelen en inefficiënties. Hoe later er beslist kan worden over de Olympische locaties - ze zullen immers toch moeten aansluiten op bestaande infrastructuur en bestaande ontwikkelingen - hoe groter de kansen voor een netto positieve ruimtelijke legacy.

De werkelijke legacy is vooral te realiseren in het met vereende krachten werken aan het passend maken van de Spelen voor Nederland, via het agency-spoor. Hier ontstaat ruimte voor innovatie, voor participatie van bevolking en bedrijfsleven, voor de ontwikkeling van een gezamenlijk verhaal. Bijkomend voordeel is dat deze legacy eerder zichtbaar wordt, de bevolking eerder engageert, en zo sterker bijdraagt aan de ontwikkeling van draagvlak. Ook is het zo dat het minder cruciaal is dat het bid ook daadwerkelijk gewonnen wordt om legacy te bereiken. Of we krijgen Nederland en de Spelen passend, en winnen het bid, of de Spelen en Nederland zijn niet passend te krijgen, en dan is er niet getreurd: de zogenaamde 'white elephants' zijn ons dan bespaard gebleven.

De door ons team voorgestelde manier van plannen, meer vanuit een 'routekaart' die vanuit de breedte steeds verder focust, dan vanuit een 'plan', maakt het Rijk en de Alliantie Olympisch Vuur tot gelijkwaardige partners in het planningsproces. Maatschappelijke discussies en ontwikkelingen kunnen niet alleen een plek krijgen, maar moeten zelfs actief worden gestimuleerd. Er ontstaat een vorm van 'uitnodigingsplanning', waar samenleving en bedrijfsleven uitgenodigd en gestimuleerd worden om mee te doen met de Olympische Hoofdstructuur.

Op die wijze krijgen nu nog kleine investeringen een maximale spin-off. En door vanuit de breedte steeds wissels te definiëren en per wissel de stand van zaken op te nemen gaat de OHS zich steeds specifiekier richten. Een echte 'grote parallelactie', waarbij de hele samenleving betrokken is, levert niet alleen

appropriate to the Netherlands, as we proposed in the Agency track. It is here that room will open up for innovation, for public and business participation and for developing a shared narrative. An additional advantage is that this legacy will be apparent earlier, and will so contribute to the development of public engagement. Moreover, actually winning the bid becomes less crucial for the achievement of legacy. Either we achieve a satisfactory fit between the Netherlands and the Olympic Games and win the bid, or it turns out that the two are incompatible. The latter situation is no reason for regret because it prevents us saddling ourselves with a herd of white elephants.

The method of planning proposed by our team, using a 'road map' which continually narrows down from an initially broad outlook, rather than following a 'plan', makes the 'Olympic Flame 2028' alliance and the State into equal partners in the planning process. Societal discussions and development can not only be integrated but must indeed be actively stimulated. The outcome is a kind of 'planning by invitation', in which society and business are invited and stimulated to take part in the Olympic Main Structure.

In this way, what are still small investments at present will generate a maximum spin-off. And by starting from a broad outset, continually defining path points and evaluating the state of play at each path point, the OHS will become increasingly specific about its destination. A true 'Parallel Campaign' with which the whole of society feels engaged yields not only a maximum spin-off but also a satisfying narrative which can be presented internationally in the coming decade, among other things in the form of concrete innovations and products. Such a strong narrative, we learned from Craig McLatchey, just might win us the Olympic Games.

Matthijs Bouw

1 Matthijs Bouw, director of One Architecture, designed the first two phases of the Olympic Main Structure together with Rein Jansma (Zwarts & Jansma Architecten).

maximale spin-off op, maar ook een mooi verhaal dat de komende tien jaar internationaal uitgedragen wordt, ook in de vorm van concrete innovaties en producten. Zo'n sterk verhaal, zo leerden we van Craig McLatchey, zou ons zomaar eens de Spelen op kunnen leveren.

Matthijs Bouw

1 Matthijs Bouw, directeur van One Architecture, ontwierp samen met Rein Jansma (Zwarts & Jansma Architecten) de eerste twee fases van de Olympische Hoofdstructuur.